

DECIZIE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui

Șolcov Ivan XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în mun. XXXXX, str. XXXXXX, nr.XX, ap.XX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.03.2018– 19.10.2018;

Instanța de apel: 20.11.2018–29.01.2019;

Instanța de recurs: 22.03.2019 – 12.06.2019;

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 octombrie 2018 examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, Șolcov Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art.187 alin.(2) lit. b) și f) Cod penal la 3 ani, 6 luni închisoare, fără amendă;
- în baza art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, 3 ani închisoare, fără amendă.

În temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, definitiv i s-a stabilit pedeapsa – 3 ani 7 luni închisoare, fără amendă.

În conformitate cu prevederile art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că I. Șolcov la 24 noiembrie 2017, aproximativ la ora 21³⁰ urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce se afla în incinta farmaciei „Felicia” din mun. Chișinău, str. Albișoara, nr.80/5A, împreună și de comun acord cu o altă persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunctă, în mod deschis au sustras de pe rafturi bunuri materiale în sumă totală de 615 lei, după care a fugit de la locul comiterii faptei, prin ce a cauzat SRL „Econord-InD” daune în proporții considerabile.

I. Șolcov la 13 ianuarie 2018, aproximativ la ora 11³⁰ urmărind scopul sustragerii

deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce se afla în incinta magazinului „Linella” din mun. Chișinău, str. V. Alecsandri, nr.143, în mod deschis a sustras de pe rafturi bunuri materiale în sumă totală de 295 lei, după care a fugit de la locul comiterii faptei, prin ce a cauzat SRL „Moldretail Group” daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care I. Șolcov să fie condamnat:

- în baza art.187 alin.(2) lit. b) și f) Cod penal (epizodul Econord-Ind) SRL, la 4 ani, 8 luni închisoare, fără amendă;

- în baza art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal (epizodul Moldretail Group) la 4 ani, 8 luni închisoare, fără amendă.

În conformitate cu prevederile art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, definitiv a i se stabili pedeapsa – 5 ani 3 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului procurorul a invocat, că pedeapsa stabilită de prima instanță este prea blândă, la numirea căreia instanța nu a ținut cont de prevederile art.61,75 Cod penal și de persoana lui I. Șolcov, care este predispus la comiterea infracțiunilor, or, în privința acestuia anterior au fost pornite mai multe cauze penale, însă, care au fost încetate pe motivul împăcării părților.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, apelul declarat a fost respins ca nefondat.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a reținut că instanța de fond la examinarea cauzei a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, probe, care în ansamblu dovedesc cu certitudine vinovăția lui I. Șolcov în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art.187 alin.(2) lit. b) și f) și 187 alin.(2) lit. f) Cod penal.

Instanța de apel a respins alegațiile apelantului prin care se indică că inculpatului i s-a stabilit o pedeapsă prea blândă și a indicat că soluționând chestiunea dată prima instanță a ținut cont pe deplin de prevederile art.art.7, 61 și 75 Cod penal.

Astfel, Colegiul penal a menționat, că pedeapsa stabilită este echitabilă și proporțională în raport cu gravitatea infracțiunilor săvârșite, cu personalitatea lui I. Șolcov, care a recunoscut vina, la medicul narcolog și psihiatru nu se află, pentru prima dată a fost atras la răspundere penală, a recuperat prejudiciile cauzate prin infracțiunile comise.

Totodată, Colegiul a reținut că prima instanță just a concluzionat despre posibilitatea aplicării în privința inculpatului a prevederilor art.90 Cod penal, în speță nefiind stabilite careva impedimente pentru aplicarea prevederilor normei date, astfel fiindu-i oferită inculpatului posibilitatea reală de a-și dovedi corectarea sa prin comportament exemplar.

Tot aici instanța de apel a reținut că la individualizarea pedepsei s-a ținut cont și de valoarea bunurilor sustrate de către inculpat în mărime de 615 lei de la farmacia „Felicia” și de 295,20 lei de la magazinul „Linella”.

În concluzie Colegiul penal a menționat că pedeapsa stabilită inculpatului este în corespundere și cu regula nr. 6 din Recomandarea nr.R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia ținând cont de circumstanțele săvârșirii infracțiunii.”

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, cu recurs ordinar a contestat-o acuzatorul de stat, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct.6),10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

În motivarea soluției solicitate s-au invocat următoarele argumente:

- la aplicarea pedepsei inculpatului instanțele practic nu au argumentat în nici un fel oportunitatea aplicării în privința acestuia a pedepsei diminuate spre minimul numit;
- instanțele nu au luat în considerație că inculpatul nu a comis o singură infracțiune, dar mai multe infracțiuni grave;
- suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicată inculpatului, reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite;
- în speță nu au fost stabilite careva circumstanțe atenuante, iar pedeapsa aplicată nu va atinge scopul prevăzut la art.61 Cod penal;
- recunoașterea vinovăției în sine este o circumstanță care permite aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală și nu poate fi catalogată ca o circumstanță atenuantă în sensul art.76 Cod penal;
- instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale;
- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanție de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanție de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă temei de recurs pct.6) și 10) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanție de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificând legalitatea hotărârilor atacate sub aspectele invocate, Colegiul penal reține că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmarea în speța dată.

Totodată, Colegiul penal reține că acuzatorul de stat este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului, însă critică hotărârile contestate în partea pedepsei, nefiind de acord cu termenul de pedeapsă stabilit și cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

În acest sens, instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, instanța de recurs consideră că, în mod just, instanța de apel a menținut

sentința primei instanțe, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa inculpatului, instanța de fond echitabil a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei și anume - gradul prejudiciabil al faptelor comise, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, examinarea cauzei în ordinea procedurii prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală, corect menționând că scopul pedepsei poate fi atins fără punerea în executare a pedepsei.

Așadar, lui I. Șolcov în baza art.187 alin.(2) lit. b) și f) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 3 ani 6 luni și respectiv în baza art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, 3 ani, iar în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, definitiv i-a fost stabilit 3 ani și 7 luni închisoare, fără amendă, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, în limitele de la 1 la 5 ani.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit art.90 alin.(4) Cod penal fac doar infracțiunile deosebit de grave, excepțional de grave, cât și cazurile recidivei periculoase sau deosebit de periculoase.

În continuare Colegiul menționează că, sancțiunea art.187 alin.(2) Cod penal, în baza căroră a fost condamnat I. Șolcov, prevede pedeapsa închisorii de la 5 la 7 ani, iar potrivit art.16 Cod penal, acestea fac parte din categoria infracțiunilor grave, în speță nefiind prezentă starea de recidivă periculoasă sau deosebit de periculoasă.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată, urmează să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul săvârșirii, de persoana celui vinovat de toate circumstanțele cauzei.

Pedeapsa penală, potrivit art.61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pe lângă scopul său represiv, pedeapsa are și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Colegiul penal menționează că, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art.75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Astfel, deși inculpatul a comis două infracțiuni grave, însă faptul că acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, a recuperat prejudiciul cauzat, și este pentru

prima dată atras la răspundere penală, au permis instanței de judecată, să-i aplice lui I. Șolcov o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art.7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărâre, pe care Colegiul penal o apreciază ca fiind corectă și legală.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal remarcă faptul că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel în conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra acestora.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind argumentată, motivată și conform prevederilor art.394 Cod de procedură penală.

Generalizând cele menționate mai sus Colegiul penal conchide că instanțele de fond, ținând cont de gravitatea infracțiunilor, de consecințele survenite, de cuantumul prejudiciului cauzat de I. Șolcov în mărime de 615 lei de la farmacia „Felicia” și de 295,20 lei de la magazinul „Linella”, precum și de persoana inculpatului, corect i-au stabilit acestuia pedeapsa închisorii pe un termen de 3 ani și 7 luni, iar la aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, nu au fost stabilite careva impedimente.

Analizând materialele cauzei în raport cu motivele invocate în prezentul recurs, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate de către procuror, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui **Șolcov Ivan**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac